

VEČERNÍ OBĚŤ

CECIL duCILLE

(Illinois, Mahomet, červen 2006)

Pán mě dnes ráno vzbudil kolem páté hodiny, a přestože jsem přišel do shromáždění pozdě, od časného rána jsem byl plně zaměstnán. ☺ Chvála Pánu! Děkujeme Bohu za ty, kteří přišli. Děkujeme Bohu za srdce, která se na Něj naladila. Jednota, kterou zde zakoušíme, je jednota, které nemůže žádná lidská organizace dosáhnout. Jednota v Duchu, v níž jsme se zde sešli, je v tom, že všichni chceme slyšet, co Bůh říká církvi. A protože vy i já jsme zajedno v tom, že toužíme slyšet, co Bůh říká církvi, modlete se, aby k nám Bůh mluvil a abychom Ho slyšeli.

Když přemýšlíme o výšinách, přirozeně si představíme něco nad našimi hlavami, že se dostaneme výš. V duchovním smyslu je výšina také nad námi, je nad lidskostí, znamená to vyjít z lidské přirozenosti. Nacházíme se v oblasti mezi nebem a peklem, mezi světlem a temnotou. Jsme jedinými stvořeními v této oblasti a máme tu výsadu, že můžeme vystoupit do světla, do většího a většího jasů, nebo sestoupit dolů do temnoty, do míst temnějších, temnějších a ještě temnějších. Jednou mi Bůh řekl, že jsme v šedé zóně. Nacházíme se v oblasti, kde se z lidstva mohou stát ďáblové. Můžete sestoupit tak nízko, že se z vás stane ďábel, a můžete vystoupit tak vysoko, že se z vás stane Boží anděl. Nemusím vám kázat o tom, že někteří lidé již přijali „znamení šelmy“. (Zj 13:16–17) Bůh učinil člověka jako ducha, duši a tělo. Duch vás táhne vzhůru, je napojen na Ducha Božího, duše je uprostřed, žije v těle a tělo je připojeno k zemi. Takže jeden táhne dolů, a druhý táhne nahoru. Každá lidská bytost je v situaci, kdy si vybírá, zda chce jít dolů, nebo nahoru.

Když tedy mluvím o „vytržení“, mluvím o tom, že se dostanete výše s Bohem, a to tak vysoko, až se vytrhnete z přirozeného a dostanete se do duchovního rozměru, tam kde byl Ježíš Kristus. Ježíš řekl: „... *Syn člověka, kterýž jest v nebi.*“ (Jan 3:13) Takže můžete tady na zemi zakoušet nebe. Halelujah! Nebo můžete zakoušet peklo.

Přijďte na shromáždění jako je toto a církev je buď „dole“, rozplácá na podlaze, nebo vidíte, jak se pozvedá, pozvedá, pozvedá a vystupuje na určitou rovinu. Dnes ráno jsme stoupali vzhůru a chtěl

bych, abyste pokračovali ve výstupu, aby vaše mysl byla zaujata nebeskými věcmi spíše než těmi pozemskými. Amen.

Bůh si vybral národ, lid, ne proto, že by tento lid byl lepší než jiný nebo že by byl početnější než jiný národ. Bůh si je prostě vybral a vy se s Bohem nemůžete dohadovat. Takže když si vás Bůh vyvolí, nemáte k tomu co dodat. Není to proto, že jste tak dobří, sami víte, že to tak není.

„Jsem hezký a Bůh si mě vybral pro mou krásu.“

Nic takového. Bůh si vás vybral, protože si vás vybral. Nikdo a nic nemůže odpovědět na otázku, proč si Bůh vybral Židy. Kromě té skutečnosti, že si vybral jednoho člověka a ten člověk byl velmi věrný. Nazvali ho „otcem víry“. A protože byl „otcem víry“, stal se otcem národa. Tento národ ovlivnil celý svět. Zatímco svět sestupoval dolů, dolů do pekla, ten národ začal předkládat principy a byl příkladem, a tím se svět začal pozvedat.

Rozdíl mezi šelmou a člověkem je ten, že váš duch je poddaný Božímu duchu. Přitahuje vás a vaše duše je připojená k vašemu duchu. Je zde láska a závazek manželství, které se teprve má naplnit mezi vaším duchem a vaší duší. Přichází ale třetí osoba, a tou je tělo. A také tělo se chce oženit s duší. Bůh řekl: „*Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak ducha život a pokoj.*“ (Řím 8:6)

A tak to přetahování pokračuje, a na kterou stranu se přikloníte, ta vyhraje. Když budete tělesní, půjdete dolů. Pokud zůstanete duchovní, půjdete vzhůru.

Dnes ráno vás chceme povzbudit, abyste byli duchovní a opravdově obrátili svou mysl k Božím věcem. Bůh napsal do Bible věci pro Židy. Bůh k Židům mluvil a předložil jim život. Dal jim určité sliby a věčná zaslíbení. Je možné dát věčné zaslíbení osobě nebo věci, která věčná není? Jak by se vám to líbilo? Moje maminka říkávala: „Je ti to platné jako psovi kapsa.“ Dejte psovi po stranách dvě nádherné kapsy – nemá ruce! Bůh by určitě nedal věčná zaslíbení lidu, který by nebyl věčný.

Po dlouhou dobu jsme neuměli rozlišit mezi tím, co říká Starý a Nový zákon. Ale Bůh něco udělal. Poslal muže jménem Pavel a ten člověk studoval. Byl profesorem Starého zákona. Znal o Zákonu všechno. A pak ho najednou Bůh srazil k zemi na cestě do Damašku, když jel pronásledovat křesťany, a oddělil ho pro sebe. Pavel šel na čtrnáct let do pouště, aby pochopil, co Bůh dělá. Nebylo to tak, že by hned vyskočil a začal kázat. Dostal čtrnáct let a po čtrnácti letech přišel vyučovat církev o tom, co Bůh říkal ve Starém zákoně z pohledu Nového zákona.

Starý zákon nazýváme „stínem“. Když nemáte nějakou hmotu, stín nevznikne. Musíte mít světlo a nějakou hmotu, ta potom vrhá stín. Proto je stín na jedné straně, hmota uprostřed a světlo na druhé straně. Když se budete přibližovat ke kusu hmoty, tak až k té hmotě dorazíte, nebudete se muset dívat na její stín. Ale pokud té podstatě neumíte porozumět, když budete hledět na její stín a uvidíte, jak z ní trčí paže, řeknete si: „Má ruku.“ A budete vědět, kde ta paže je, protože je tam, kde je její stín.

Dnes ráno budeme číst Starý zákon a přečteme si některá zaslíbení, která Bůh dal Izraeli a která Pavel dal církvi. Najděme si Exodus 19. kapitolu. Budeme mluvit o „večerní oběti“. To je slovo, které vám chci předat: Večerní oběť. Halelujah! Konala se totiž oběť ráno, konala se také v poledne, ale my se účastníme večerní oběti. O ní budeme mluvit. *„Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin s té hory, řka: Takto díš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraelským...“* (Ex 19:3) Co to má znamenat? Proč Bůh říká Jákob a Izrael? Copak Jákob není Izrael? Ale Izrael není Jákob. Sledujete mě? Dobře. Pojďme dál. Jákob znamená tělesného Žida a my si to pro sebe v Písmu překládáme jako tělesného křesťana. Izrael představuje celou církev. Takže Bůh chce mluvit k Jákobovi a k Izraeli.

„Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě.“ (Ex 19:4) Proto je naším cílem Kristus. On nás přivádí k sobě samému. Zní to velmi sobecky, ale já mám moc rád, když je Bůh sobecký, protože mě přitahuje k sobě samému. To znamená, že se v Něm rozpustím a stanu se součástí Boha. Umíte si to představit? Bůh lidem zaslubuje, že je vykoupí z jejich přirozenosti, z jejich tělesnosti a přivede je k sobě. *„Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého a ostríhati smlouvy mé, budete mi lid* (dosl. poklad) *zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všecka země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluviti budeš synům Izraelským.“* (Ex 19:5–6)

Myslím, že máme rádi poklady. Milujeme poklady. Kdyby sem teď donesli poklad, položili ho venku a řekli, že ten, kdo se k němu dostane první, si může vzít, kolik unese – myslím, že by se tato místnost velmi rychle vyprázdnila. Všichni by běželi ven, aby získali aspoň část toho pokladu. Přemýšleli jste někdy nad tím, co považuje za cenné Bůh? My si ceníme peněz, ceníme si zlata, ztělesnění peněz. My považujeme za vzácné zlato, a Bůh považuje za svůj poklad vás!

Jinými slovy, vy jste Božím bohatstvím. Taková je před Bohem cena lidstva. Bůh říká: „Vy jste mým pokladem.“ Říká: „Budete mi

zvláštní,“ ne jen nějaký obyčejný kamínek, ale „budete mi poklad zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všecka země“.

„Budete mi království kněžské...“ Co to znamená? Víte, že když na někoho vkládáte ruce, vydáváte pro toho člověka svůj život? Věděli jste, že to tak funguje? Víte, že Bůh přikázal lidem Izraele, aby vložili ruce na kněze a vyznávali nad ním své hříchy, a jejich hříchy je opustily a přešly na kněze? Amen.

Viděl jsem, jak se to děje. Zažili jsme situace, kdy bratří vkládali ruce na lidi a neměli dostatek duchovní moci či energie, aby přemohli to, co bylo v tom člověku, a ono to přešlo na ně.

Jednou nás zavolali, abychom se šli modlit za ženu posedlou nějakým démonem. Šli jsme tam všichni. Vydali jsme se na cestu a jeden mladík to vzal zkratkou přes les a dostal se tam dřív než my. Zatoužil po „slávě“, že on bude tím, kdo tu ženu vysvobodí. Pokud vás napadají podobné věci, držte se daleko od démonů. Zabijí vás, protože vždycky dokážou vyčmuchar špatnou myšlenku.

Chlapec tam doběhl a vložil na tu ženu ruce. Když jsme tam dorazili, měl ochrnutou ruku. Měl uschlou ruku a už se to nikdy nespravilo. Začal mít epileptické záchvaty a trpěl pak jimi, dokud nezemřel. Nemohli jsme mu přinést vysvobození. Musíte si dávat pozor na to, jak vkládáte ruce. Vzpomínáte, jak v Židech 6:1 mluví Pavel o vkládání rukou jako o jednom ze základů učení? Toto základní učení musíte mít ve svých základech dobře postaveno. Rozumíte? Protože skrze vkládání rukou vlastně přijímáte problém, který ten dotyčný má, za svůj.

Žena trpící krvotokem – můžete si představit, že za tím stál nějaký hřích, který jí způsobil krvotok. Víte, dnes bychom řekli, že šlo o nějakou venerickou chorobu. Chytila se podolku Ježíšova roucha a Ježíš řekl, že cítil, jak z Něj vyšla moc. Tak to čteme v Markovi 5:26,30–32. Uvědomujete si, že když vložíte na někoho ruce, že vydáváte moc? Ano!

Ježíš řekl: „Cítím, že ze mě vyšla moc.“

Odpověděli Mu: „Ale vždyť se Tě všichni dotýkají a tlačí se na Tebe.“

Řekl: „Ne, ne, to bylo něco jiného, někdo se mě úmyslně dotkl a vyšla ze mě moc.“

Víte, co bylo tím činem? VÍRA! Ta žena tomu věřila! Říkám vám – vy vůbec nevíte, jakou má víra moc!

Zažil jsem případ, kdy jedna sestra, kterou jsem znal, onemocněla a šla do nemocnice. Byly tam dvoulůžkové pokoje a na posteli vedle ní ležela žena jménem Walsh. Prozrazuji její jméno, protože kdyby poslouchala toto kázání ze záznamu, byl bych rád, kdyby se mi ozvala. Ta žena měla bouračku. Auto se převrátilo na tu stranu, kde seděla. Zůstala přimáčknutá pod autem. Měla rozdrčenou stehenní kost, a když ji přivezli do nemocnice, museli jí tu kost vyoperovat. Museli tu kost odstranit, takže zbytek nohy jen tak volně visel za svaly. Kost tam chyběla. Ležela na posteli vedle té sestry, kterou jsem dobře znal. Připravovali ji na amputaci, ale museli ji před amputací dát dohromady, aby na to měla dost síly.

A ta sestra jí řekla: „Nenechávejte si tu nohu amputovat. Zním jednoho člověka, který se za vás a za vaši nohu bude modlit.“

Ale vážně – mluvím o víře. Jedna jediná osoba, cizí, leží na posteli a říká vám, že zná člověka, který když se za vás pomodlí, odejdete po svých, i když nemáte kost v noze. Věřila tomu! Můj Bože, opravdu tomu VĚŘILA!

Ta žena tomu uvěřila celým svým srdcem a řekla doktorovi, že AMPUTOVAT NEBUDE.

Doktor jí řekl: „Vy jste se zbláznila! Vždyť vás to zabije. Brzy bude po vás!“ Ta žena byla ještě ke všemu sestřičkou a doktor z její nemocnice se strašně naštvál: „Nějaký tupec si z tebe udělal blázna a ty teď umřeš!“ A dodal: „Jestli budeš chodit, budu po zbytek svého života sloužit Bohu.“ To Bohu stačilo, přesně to chtěl slyšet.

Byl jsem na shromáždění ve škole, na které jsem vyučoval. Zrovna nám tam kázal nějaký hostující bratr z Ameriky. Byl jsem ve shromáždění, a když skončilo, odcházel jsem do své třídy.

Vtom přispěchala odněkud jedna sestra, popadla mě a řekla: „Tady je, tady je ten člověk!“

Měl jsem dojem, jako bych byl přepaden.

Když pak k nám přistoupila druhá žena, řekla ta sestra: „Bratře duCille, toto je sestra Walsh, chtěla bych, aby ses za ni modlil.“

Vyprávěly mi, co se jí přihodilo. Připadal jsem si naprosto neschopný. Neměl jsem žádnou moc se za ni modlit. Cítil jsem se mizerně.

Řekl jsem: „Tak dobrá, sestro, běž domů, moje žena a já se budeme modlit a uvidíme, co k tomu Bůh bude mluvit.“

Situace nám opravdu naháněla strach. Ta žena neměla v noze stehenní kost a my jsme se za ni měli modlit, aby měla nohu, po které by mohla chodit. Vůbec mi nedala pokoj. Chci říct, že mi nedopřála chvilku klidu.

Chci se do něčeho pustit a zvoní telefon: „Tak co, přijdeš teď?“

„Ne! Přijdu zítra nebo někdy jindy.“

A tak to šlo pořád dál, až se ve mně duše rozvášnila.

Řekl jsem: „Můj Bože, budeš ji muset uzdravit.“

Byli jsme zrovna ve škole a Pán řekl: „Jdi!“

Řekl jsem to Mavis, rozpustili jsme ten den vyučování a šli jsme. Začal nás dohánět déšť. Vběhli jsme do autobusu, a jen za námi zaklaply dveře, začaly kapky bušit na střechu autobusu. Dojeli jsme k ní před dům a déšť nám byl opět v patách, rychle jsme běželi ke dveřím a zapadli dovnitř, a už padaly přívaly deště.

Začali jsme jí říkat o Ježíši. Trpělivě čekala. Nechtěla slyšet o ničem jiném, jen abychom se za ni modlili. Víra! Řeknu vám, víra dokáže všechno. Poklekli jsme. Mavis si klekla, ta žena seděla na vysoké židli a noha jí visela dolů. Držel jsem nohu. Mavis držela nohu a... Vzpomínáš, bratře, co jsi cítil v Africe? Energie! Nohou procházel elektrický výboj a trásl mi rukama.

Řekl jsem: „Mae, cítíš něco?“

Odpověděla: „Ano.“

Řekl jsem: „Teď dej ruce pryč.“

Pustili jsme nohu a přestalo to. Znovu jsme ji chytli a ruce nám začaly probíjet.

Řekli jsme: „Ve jménu Ježíše Krista, chod’!“

Uvědomte si, že měla na sobě ortézu, aby vůbec mohla používat berle. Takže sundala ortézu.

Řekli jsme: „Dobře!“

Držel jsem ji z jedné strany a Mavis z druhé a obešli jsme stůl. Potom šla sama kolem stolu. Řekla, že cítí, že se svalí a padne na obličej.

Řekli jsme: „Dobrá, jen pokračuj, jdi dál.“

A než jsme od ní odešli, chodila sama, chodila sem a tam a chválila Pána!

Druhý den ráno si vzala berle, šla do práce a nikomu nic neřekla. V poledne, v čase oběda seděla na své vysoké židli, nohy jí visely dolů a přišla za ní jedna sestřička. Víte, že si Bůh může použít hříšníky?

Sestřička jí řekla: „Walshy, vypadáš, jako bys mohla chodit. Vsadím se, že můžeš slézt z té židle a přijít ke mně.“

Walsh seskočila ze židle a šla k ní, sestřička málem omdlela. Nešel jsem tam zjišťovat, jak to dopadlo s tím doktorem, ale nemyslím, bratří, že ho Bůh jen tak propustil.

Víra! Skrze víru se Bohu zalíbíme – ne protože jsme spravedliví nebo krásní, protože jsme dobří nebo lepší než ostatní, ale protože věříme tomu, co Bůh říká.

Učiní vás kněžími krále. Kněz – Bůh stvořil kněze, aby byli prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Víte, že právě tím kněz je? Když tedy přišel Ježíš Kristus, stal se prostředníkem mezi Bohem a námi. Takže kněžství bylo zrušeno. Ale později řekl, že má nové kněžstvo podle Melchisedechova řádu. O tom čteme v Židům 7:11. Kdo to je Melchisedech?

Jste-li povoláni do
Božího kněžství,
jste povoláni
k utrpení.

Abraham šel do bitvy a zvítězil nad pěti králi Sodomy a Gomory. A když se vracel, jde mu vstříc muž.

Abraham se ptá: „Kdo jsi?“

Odpověděl mu: „Jsem král Sálemu.“ Čteme o tom v Genesis 14:18–20. Král Sálemu – Abraham rozpoznal, že je to Bůh sám, a dal Mu desátky ze všeho, co měl. Vždycky jsem si říkal, co s tím asi Bůh udělal. Možná to prostě obrátil v dým nebo něco takového. Ale Abraham to dal králi Sálemu. Král Sálemu je Jeruzalém. Ano. Město pokoje. Takže tato situace nás přivádí k něčemu novému, byl stvořen nový řád kněžství. Chápete to?

Řekl jsem Bohu: „Pane, pomoz mi! Pomoz Jamajce!“

Bůh odpověděl: „Postavíš se do mezery?“

Amen. Stojíte v mezeře za mnohé lidi. Život světa v této době závisí na královském kněžství, svatém národu a zvláštním lidu. Je těžké tomu uvěřit. Mnozí lidé tomu nevěří. Ale dejme tomu, že máte chlapce a ten chlapec vás neposlouchá.

Řeknete: „Nedělej to a to! Nedělej to!“

Odpoví vám: „Víš, už jsem velký chlap a můžu si dělat, co chci, ty za to nezodpovídáš.“

Víte, co se stane? Za nějakou dobu, až se dostane do potíží, se k vám vrátí. Všechny problémy, celé vám to leží u nohou. Nesete za to zodpovědnost. Bůh mi dal zodpovědnost za Jamajku.

Zeptal jsem se: „Pane?“

Odpověděl: „Jestli můj lid, který se nazývá mým jménem...“ – teď dávejte pozor: dávejte si pozor, na co vkládáte ruce, protože v okamžiku, kdy na něco vložíte ruce, stáváte se za to zodpovědnými. „*A ponižujete se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváři mé, a odvrátili by se od cest svých zlých, i já také vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich.*“ To je z 2. Paralipomenon 7:14. Bůh řekl, že vyslyší z nebe a udělá co? Že odpustí vaše hříchy a uzdraví vaši zemi. Jinými slovy, učiní z vás kněze a uzdraví vaši zem. Nechápete to?

Ale pak se na to podívejte z druhé strany. Pokud můj lid – to „pokud“ tady je strašlivá věc. Pokud by můj lid nehledal mou tvář a neponížil by se a nemodlil se, jejich zemi neuzdravím. Sledujete? Mluvíme o večerní oběti a nejsem si jist, jestli budeme ještě pořád přáteli, až dokončím tohle slovo. Chtěl bych, abyste si se mnou otevřeli 14. kapitulu Leviticu. Vzpomínáte si, že jsem vám řekl, že půjdu do Starého zákona? Kdybychom ho neprozkoumali, nechápali bychom určité věci, které musíme vědět. Říkal jsem vám o chlapci, dítěti. Měl jsem s některými co do činění. Odmítali řídit se pravidly, odmítali chodit v Kristu, odmítali chodit ve spravedlnosti, odmítali činit spravedlnost.

Říkali: „Jsem muž, můžu si dělat, co chci.“

Pak přijdou potíže a my kvůli těm potížím do dnešního dne prožíváme tlaky. Protože určité věci, které můžete v životě udělat, jsou věčné. Amen. Když jste zašli za dívkou a řekli jste jí, že ji milujete a že chcete, aby se za vás provdala, učinili jste věčnou smlouvu. Amen. Není cesty ven – raději ani nepřemýšlejte, jak se z toho dostat, protože je to věčné. Takže můžeme dělat různé věci a některé z těch věcí, které jsme v životě udělali, jsou věčné.

Proto některé hříchy, které se ve světě páchají, nelze anulovat, lidé nemohou dojít vysvobození, dokud nepovstane někdo jiný a nepřevzme za to zodpovědnost.

Budu vám vyprávět ještě jeden příběh. Jsem takový vypravěč, že?

Jednou jsem šel do domu svého bratra. Můj bratr šel kázat do oblasti, která byla satanovým královstvím. Vzpomeňte na verš, který říká:

„Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova...“
(Zj 2:13)

Takže toto místo patřilo k těm místům na světě, kde je stolice satanova, a on tam šel kázat. Začal kázat, církev to nasávala a lidé začali být vysvobozováni. To znamená, že Bůh byl s ním. Šel jsem ho navštívit a byl se mnou můj pomocník. Tenkrát jsme jim říkali diakoni. Diakon byl stopadesátakilový chlap. Byl to nejsilnější člověk, jakého jsem kdy viděl. Když dupnul, zatřásla se okna, a když zařval chvála Pánu, taky se třásla okna. Opravdu si to nevymýšlím, říkám pravdu. Třásla se okna. ☺ Dokážete si představit, co to někdy dělá s ušima? Říkám vám to o něm, protože právě to byl jeden z důvodů, které způsobily potíže. Šli jsme tedy navštívit mého bratra a ve chvíli, kdy jsem vstoupil do jeho domu, jsem se úplně zbláznil. Nemohl jsem za to. Prostě jsem překročil práh domu a začal jsem křičet a vymítat d'ábla z jeho domu. Jeho žena onemocněla. Museli mě požádat, abych odešel, tak to bylo zlé. Dělali jsme takový rámus, že se lidé začali sbíhat, a samozřejmě, protože on byl pastorem církve, museli jsme odejít. Ale ta práce zůstala nedokončená a ona byla těžce nemocná. Ta nemoc byla zvláštní, protože jeden den měla nějakou nemoc a další jako by měla jinou. Tomu, co měla, tenkrát říkali obrna. Víte všichni, co je obrna? Končetiny se začnou kroutit a křivit, tahle obrna ji postihla. Nevěděl jsem o tom, byl jsem tou dobou už o 100 km jinde.

Zavolala mi moje matka a řekla: „Cecile (no asi neřekla Cecile, ale dejme tomu, že ano), tvoje švagrová umírá a oni se ti to bojí říct, protože bys přijel a udělal bys pozdvižení a zboural nemocnici nebo něco na ten způsob.“

Tak jsem se začal postit. Svolal jsem k půstu celou církev. Zahájili jsme půst v pondělí ráno, a když jsem poklekl, přišel ke mně anděl.

Řekl: „Podrž tohle.“

Podal mi rukojeť, abych ji držel, a vytahoval to jako nějaké pásmo. Popošel jednu tu míru a pak další a já jsem šel za ním. Když jsme se dostali ke křižovatce asi tři až čtyři kilometry od místa, kde jsme začali, zastavil se.

Pohlédl na mě a řekl: „Kdo za to zaplatí?“

Když to udělal, srdce ve mně poskočilo strachem. „Kdo za to zaplatí?“

Řekl jsem: „Já.“

Odpověděl: „Dobrá.“ A šel dál.

Došli jsme do univerzitní nemocnice, která ležela o sto kilometrů dál, a on vešel dovnitř – ležela tam celá zkřivená na posteli. Univerzitní nemocnice se všemi těmi mladými doktory kolem, kteří pozorují, jak obrna postupuje. Je tam i jejich vyučující.

Anděl vstoupil dovnitř, vzal tu rukojeť a zapíchl jí to přímo do hrudi.

Pak se otočil na mě a řekl: „V pořádku.“

Věděl jsem, že teď je řada na mně, a řekl jsem: „Ve jménu Ježíše!“

Ta žena se vymrštila ke stropu a byla úplně uzdravena.

A teď jaký je to druh platby? Proč jsem za to musel zaplatit? V duchovním smyslu, všichni démoni – teď mě poslouvejte – všichni démoni, kteří na ní seděli, přešli na mě, a kdybych neměl Boží moc je setřást – byl bych ve stejném stavu jako ona. Sláva Bohu! Amen!

Jste-li povoláni do Božího kněžství, jste povoláni k utrpení. Ženo, nechodí-li tvůj manžel s Bohem, jsi povolána, abys trpěla a přivedla ho skrze moc všemohoucího Boha, aby Bohu sloužil, abys ho přivedla na kolena. Ano.

Když jsem viděl svého bratra v hříchu, řekl jsem Bohu: „Buď bude tento muž spasen, nebo mě zabij.“ Řekl jsem: „Nevezmu nic do úst, dokud Frank nevzdá Bohu chválu.“

Od toho dne jsem přestal jíst. V pondělí ráno jsem jel do práce a v sobotu, když jsem se vrátil, nemohl jsem ho najít. Další neděli byl spasen a mluvil jazyky.

V Matouši 11:12 Bůh říká: „...*království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacují je.*“ Pokud nemyslíte vážně, to co děláte, jděte od toho. Amen. Příliš mnoho lidí je smířených s tím, že jejich sousedé jdou do pekla. Jste v pohodě, že lidé kolem vás jdou do pekla. Vídáte je každý den a během několika let mnozí z nich budou v pekle a vy si budete jako obvykle užívat svou snídani. Copak to nechápete? Bůh stvořil lid pro záchranu a vysvobození světa.

Někdo mi namítne: „Ale vždyť za ně zemřel Ježíš, my už nic dělat nemusíme.“

Příliš mnoho lidí
je smířených
s tím, že jejich
sousedé jdou do
pekla.

Bůh řekl, že budete jako On. A čím víc se stáváte jako Ježíš, tím víc zodpovědnosti máte za všechno, co se kolem vás děje. Protože Bůh stvořil národ, aby změnil svět. Halelujah. Amen.

Četli jsme z Leviticu 14:10: „*Dne pak osmého vezme dva beránky bez poskvrny a ovci jednu roční bez poskvrny a tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché, olejem zadělané, a oleje jednu mírku.*“

Jak to nazval bratr Sonmore? Ano, mírku oleje, změřil to a zjistil, že je to kolik? Galon (3,79 l) oleje? Dva galony oleje. A jak by se vám líbilo, kdyby vám někdo vylil na hlavu dva galony oleje? Amen. O čem to tady mluvíme? Vy i já víme, že Ježíš Kristus je Beránek. Amen? Přemýšleli jste někdy nad tím, jestli byl Ježíš Kristus podle typologie Písem ovečkou, nebo beránkem? Poradíte mi? Jaký typ v Písmu představoval, byl ovečkou, nebo beránkem? Beránkem, byl mužského rodu.

Mluví se tu o třech beráncích. Píše se tu, že byl beránek, ovečka a ještě jeden beránek. Pokud mi neumíte vysvětlit, co tento verš znamená, pak mi nezbude, než abych vám řekl, co mi Bůh ukázal. „*Kněz pak, kterýž očišťuje...*“ (Lev 14:11) Mluvíme tady o malomocném člověku. Ve Starém zákoně malomocenství znamená hřích a hřích znamená nečistotu. Takže jsme všichni malomocní. Byli jsme malomocní, díky Bohu. Amen. Všichni jsme byli malomocní a byli jsme očištěni obětí učiněnou na Golgatě. Ale proč jsme byli očištěni? Totiž jestliže Bůh obětoval sám sebe – Ježíš obětoval sám sebe za nás, abychom nemilovali své životy až k smrti a abychom se také obětovali pro vysvobození našich bližních.

Něco vám řeknu. Přeskakuji kupředu a něco vám ukazuji. Ježíš zemřel, Ježíš přinesl spasení. A venku jsou dobří lidé, kteří tomu nemohou uvěřit. Víte o tom? Jsou dobří lidé, kteří tomu nemohou uvěřit a musejí dojít na určité místo usvědčení, než budou schopni uvěřit.

Můžu se tě, Petře, na něco zeptat? Máš nějaké sousedy, kteří tě znají, že ano? Předpokládejme, že by tví sousedé viděli, že jsi byl uvězněn a odsouzen jako terorista a že se rozhodli, že tě popraví. A tak tě popravili, v novinách byla tvoje fotka a v televizi tě ukazovali a všichni to viděli. Tví sousedé vědí, že je po tobě.

A jednoho dne, přesněji tři a půl dne poté, bys přišel k sousedovi a řekl: „Ahoj!“

Předpokládejme, že soused je nevěřící. A teď mi řekněte, co by se tomu bezvěrci stalo?

„Uvěřil by.“

Dal jsi mu absolutní usvědčení. Od této chvíle už nemá vůbec žádný důvod zůstat nevěřícím. Halelujah!

Písmo říká, že když Ježíš vstal z hrobu, prvním člověkem, se kterým se setkal a mluvil, byla Marie Magdalena. Když běžela za bratřími, aby jim to řekla, řekli, že se zbláznila, byla hysterická. Nemohli tomu uvěřit. Představte si to, Ježíš jim opakovaně říkal: „Po třech dnech vstanu...“ Necháпали, co to znamená. Nikdy neviděli nikoho vstát z mrtvých – ale vlastně viděli Lazara! Tak či onak, znělo to příliš dobře na to, aby to mohla být pravda. Amen.

Teď jsme mluvili o věřících, a přesto na ně tak silně doléhala moc nevíry. Kdyby nás teď všechny zabili a za tři a půl dne bychom začali chodit ulicemi Champaigne, Bratislavy, ulicemi měst v České republice – co by se stalo všem těm lidem, kteří nás znali a vědí, že jsme byli zabiti, a jsou nevěřící? Uvěřili by šokem!

Dobrá, přečtu vám verš, protože si myslíte, že vám tady vykládám nějaké hypotézy, ale tak to není. Nalistujme si v Bibliích jedenáctou kapitolu Zjevení, verše 7–10:

„Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmorduje je. A ležeti budou těla jejich mrtvá na ryncích města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest. A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá za půl čtvrtá dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.“

„Vídati budou jejich mrtvá těla“ – všimli jste si toho? Dělá z jejich mrtvých těl podívanou.

„Anobrž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, (šťastné a veselé...) a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž přebývají na zemi.“

Bratří, ti dva proroci nejsou ničím jiným než Kristovým tělem, naplněným duchem Ježíše Krista a Božím slovem.

Obrátil jsem se na Boha s otázkou: „Bože, copak mohou Duch a Slovo zemřít a jejich těla ležet na ulici?“

Víte, co mi odpověděl?

„A nemohou?“

Když mi řekl tohle, odpověděl jsem: „Ale ano.“

Protože s Ježíšem to tak bylo. Ježíš byl vtělením Ducha a Slova, zemřel a znovu vstal. Takže není-li národ, pokolení lidí, kteří přijdou,

zemřou a znovu vstanou ve fyzickém těle, aby je lidé mohli vidět, nemůžete lidi soudit kvůli nevěře. Protože je takový typ lidí, kteří uvěří, když se to stane. A je jiný typ lidí, kteří uvěří, když jim budete kázat Boží slovo. Bůh vychvátí ze světa každého, kdo jen může být spasen, a tato oběť je poslední. Halelujah!

Řeknete: „Ale proč je nutné, aby děti, aby všechen Boží lid byl zabit?

Byli sežráni lvy. Jak odporná to musela být smrt. Byli páleni ohněm. Amen. Zabíjeli je mečem. Proč to muselo být? Podívejte se do 2. Timoteovi 4:4–6:

„A odvrátit uši od pravdy, a k básněm obrátí. Ale ty ve všem buď bedliv, protivensství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník. Neb já se již k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého nastává.“

Čím víc se stáváte
jako Ježíš, tím víc
zodpovědnosti
máte za všechno,
co se kolem vás
děje.

Pavel tady říká, že pro svou službu, pro svoji služebnost, pro své kněžství je připraven být obětován. Víte, že kněz nejprve nabídl k oběti sám sebe? Když šel ke kadidlovému oltáři, obětoval sám sebe. Lidé na něj vložili ruce a vyznali před ním svoje hříchy: cizoložství, krádež, lež, vraždu, a on všechny ty hříchy vzal a potácel se do Boží přítomnosti a obětoval za sebe i za hříchy celého Izraele. Bůh to přijal a vzplál oheň, kouř stoupal vzhůru. Bůh to přijal. Takže proto v naší době

přichází čas přinesení oběti. Stane se to již brzy. Ale pojďme si o tom ještě trochu víc přečíst, protože někteří lidé byli příliš chudí na to, aby mohli dát oběť. Amen? Vraťme se do Leviticu.

Někteří lidé byli příliš chudí. Rozumíte, o čem to mluví? Někteří lidé byli příliš chudí, aby mohli učinit oběť, proto Bůh mluví o hrdličce. Měli jste vzít dvě hrdličky a ty měly být obětí za toho člověka – Duch svatý. Ano, Duch svatý vstoupil. *„Dne pak osmého vezme dva beránky bez poškrvny, a ovci jednu roční bez poškrvny, a tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché, olejem zadělané, a oleje jednu mírku.“* (Lev 14:10) Osmého dne – o čem to mluví? Mluví to o tom, že v novém začátku (osmička je číslem nového začátku) Bůh stvoří oběť. Nejprve Ježíš a pak církev se stala obětí. Jak by se vám však líbilo být Židem? Jak by se vám

líbilo být Židem v době před Ježíšovým příchodem s tím vším, čím Židé prošli?

Víte, někdy jsem si říkal, proč Bůh řekl: „Jděte a pobijte Amalechitské.“ Řekl, aby je zabili, aby zabili jejich psy, jejich kočky, aby zabili jejich krávy, kozy, aby zabili děti i ženy.

Většina křesťanů říká, že by to v Bibli nemělo být. Potkali jste někdy nějaké křesťany, kteří říkají, že by to v Bibli nemělo být? Amen.

Na Kubě mají velmi málo AIDS. Castro jedná s AIDS tak, jak by se mělo jednat s každou jinou epidemií. To znamená, že izolujete lidi, kteří onemocní. Rozumíte tomu? Kdybyste měli přenosnou chorobu a seděli tu se všemi ostatními, nejspíš by pak všichni odjeli a onemocněli by také, a šířilo by se to dál. Takového nemocného člověka byste dali na oddělené místo, a tam byste se o něj starali. Amen? S některými nemocemi, např. nemocí homosexuality, s některými hříšnými nemocemi Bůh jednal ohněm. Nevím, jestli jste si toho všimli? Kdekoliv se taková nemoc objevila, Bůh to místo vypálil. Halelujah!

Bible říká, že když šel Jozue do Kanaánu, Bůh mu přikázal, aby „vypálil ta města“. Písmo uváženě říká: ale toto město nevypaluj a tamto nevypaluj. Proč? Proč máte vypálit město? Proč oheň musí spálit všechno živé ve městě? Kvůli nemoci, která by zničila celou lidskou rasu, a protože Bůh je Bohem. Bůh je Bohem. Někteří z nás k Bohu nepřistupují jako k Bohu. Přistupujeme k němu s vlastním názorem.

„Ne, to není dobré. To není správné.“

Přistupujete k Bohu, který tvoří a ničí, a když ničí, tak tvoří. Amen. On tvoří a ničí.

Když jsem byl malý, chodíval jsem do hrnčářské dílny. Hrnčář učil nás děti vyrábět různé vázy a podobné věci. Musíte na to mít speciální hlínu. Ta hlína musí být čistá. Někdy hlínu zpracováváte a objevíte v ní větší kamínky, ty musíte odstranit a pak hlínu dál tvarovat. A někdy ta hlína zemře. Z mrtvé hlíny už nic nevyrobíte. Musíte ji oškrábat a vzít si nový kus. Tvoříte a ničíte. Ale nikdo o sobě nebude rozhlašovat: „Jsem člověk, který ničí nádherné vázy.“ Byla to nádherná váza, ale nebyla dobrá, tak jsem ji zničil a udělal jinou.

A tak nám Bůh říká, že když Mu budeme schopni věřit jako tomu, kdo je Bohem... V této Bibli Bůh říká, že určitá místa naprosto zničil. Vypálil města, nenechal ani kořínek, ani větvičku. Řeknete: „Proč to tak nedělá dnes?“ Říkám vám, že se to děje i dnes. Děje se to s jediným rozdílem: Bůh říká, že když někdo prolil nevinnou krev, bude skrze člověka

jeho krev prolita. Takový je zákon. Amen. Ale nyní, pro Ježíše Krista, když prolijete nevinou krev a činíte pokání, krev Ježíše přikryje tu nevinou krev a země není poskvrněna krví. Co ale děláme? Zachraňujeme vrahy. Zachraňujeme vrahy. Vrazi jsou zachraňováni, aby mohli dál vraždit. Duch vraždy v nich povstává.

Čtete desatero a já nechápu, proč překladatelé napsali: Nezabiješ. (Ex 20:13) Když napíšete nezabiješ – tak co ti lidé, kterým Bůh řekl, aby zabíjeli? Něco tu je špatně. Toto Bible neříká. Říká: Nezavraždíš. (Mat 19:18) Vražda je něco jiného než zabití, protože jinak by člověk, který vykonává popravu, pověsí někoho, kdo se provinil, zmáčkne spoušť, byl vrahem stejně jako ten vrah, kterého zabil. Ale není, protože Bible neříká nezabiješ, ale říká nezavraždíš. Někdo to však přeložil nezabiješ. Vy, studenti Bible, prosím, vyhledejte si to, až přijedete domů, a zjistíte, že je jiné slovo pro vraždu a jiné pro zabití.

A tak Bůh všemohoucí tvoří lid. Vy budete ve společnosti Beránka. Ježíš Kristus zemřel ráno. Díky Bohu, že nám dal svou krev a že nás zachránil z našich hříchů. My se staneme příštím beránkem. Poslední beránek, který má být obětován, je společenství dvou svědků. Amen. Teď s dovolením pokročím dále.

„I vezme kněz beránka jednoho, kteréhožto obětovati bude v obět za hřích, a mírku oleje, a obraceti bude tím sem i tam v obět obracení před Hospodinem. A zabije beránka toho na místě, kdež se zabíjí obět za hřích a obět zápalná, totiž na místě svatém; nebo jakož obět za hřích, tak obět za vinu knězi přináleží, svatá svatých jest.“ (Lev 14:12–13)

Byla přinesena oběť, a další oběť, která byla učiněna, byla ovečka. Ovečka? Víte, Písmo by nikdy neodkazovalo na Ježíše jako na ovečku, jinými slovy tím Bůh říká, že má církev, která bude chodit v Jeho šlépějích a bude chodit podle Jeho ustanovení. Církev, která položí svůj život, aby shromáždila Boží žeň. Toto je ta ovečka. Pak ale Bůh říká, že má být obětován ještě jeden beránek večer a že ten beránek jsou všichni beránci dohromady. Je to opět beránek. Podívejme se do Zjevení. Když si nalistujete Zjevení 12 a najdete si místo, kde žena porodila pachoílka – halelujah! A pojďme ještě dál, chci, abyste neztratili nit, jak tím procházíme.

„I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu a trápěci se, aby porodila. I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou,

kteřáž měla poroditi, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral. I porodila syna pacholika, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.“ (Zj 12:1–5)

Mluvíme o církvi – o církvi, která stojí na církvi a je těhotná církví, rodí církev. Tu poslední církev, která už více není církví ženského rodu, ale mužského. Proč se ale změnila z ženy na muže? Protože nyní má církev moc sama v sobě. Nyní je součástí té církve Kristus. A uvidíte lidi v Kristu, lidi v Bohu, lidi jako sám Ježíš Kristus. A tak Ježíš Kristus rodí církev, která bude naplněná Kristem. Církve bude plná Krista.

„Nauč nás modliti se...“ (Luk 11:1) Nauč nás modlit se, nevíme, jak se máme modlit, nauč nás modlit se. „I řekl jim: Když se modlíte; říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé.“ Chvála Bohu! Díky Ti za Ježíše! Halelujah! A první věc, kterou řeknete: „Přijď království tvé. Bud' vůle tvá (ve mně), jako v nebi tak i na zemi.“

Říká na zemi. Říká na zemi, ale my neočekáváme, že se naplní jen v prachu země tam venku. Musí být na nejvyšší úrovni země. Kdy je člověk naplněn Boží mocí, kdy je člověk naplněn Bohem v plnosti a Kristus vládne! Slyším vás zpívat „Tvůj trůn, Bože, je věčný“ a směju se pod vousy. Nevíte, co říkáte. Boží trůn bude ve vašem srdci. Řekl, že budete Božím trůnem, chrámem živého Boha a stvoříte věčný chrám. A je-li ten chrám věčný, pak vám Bůh může dát věčná zaslíbení. Chápete to? Rozumíme-li tedy Božímu slovu, stačí jediné slovo, a můžeme vidět, jak Boží slovo proniká a přináší všude život.

Bud'te si vědomi toho, kdo jste! Mějte zbožné touhy, které se Bohu líbí! Nedovolte hříchu, aby vás zachvátil! Když byl Josef v Egyptě konfrontován s hříchem... Ta žena se po něm dívala už dlouhou dobu předtím. Věděl, že je do něj zamilovaná. Ano, byl pokoušen. Když ho chytila, věděl, že nastala chvíle pravdy.

Myslel si: „Jak bych mohl spáchat takový velký hřích a zhřešit proti svému Bohu?“ (Gen 39:9)

To znamená, že o tom přemýšlel. Ano, přemýšlel o tom, že by jí podlehl. Čekaly by ho pak v paláci nádherné časy. Amen. A v opačném případě ho čekala smrt. Odmítnout ji znamenalo smrt, protože by o něm lhala tak jako tak. Tak si řekl: Raději zemřu.

Bratří, Bůh vás nyní žádá, abyste se vzdali svých životů. Obětujte nyní svůj život Bohu. Rozhodněte se nyní, že raději zemřete, než abyste podlehli. A co víc – Bůh povolává lid, aby byl jeho vzácným pokladem, a já chci tím vzácným pokladem být. Je spousta jiných věcí, kterými bych mohl být.

Říkám Bohu: „Když se stane to a to, když tímto způsobem budou pošlapána má práva, připraví mě to o to, že budu tím vzácným pokladem – to radši zemřu. To radši zemřu!“

Příběh o tom, jak jsem se rozhodl zemřít, jsem vám už vyprávěl. Rozhodl jsem se zemřít. Kvůli žádosti jsem přestal jíst, mladická žádost, která ve mně byla, by zničila to, co se mnou Bůh dělal. Stál jsem na křižovatce stejně jako Josef.

Řekl jsem: „Bože, nech mě zemřít.“

Čtyřicet dní jsem nejedl. Bůh tam seděl a sledoval mě. Pozoroval mě, aby viděl, jestli to vzdám, ale byl jsem rozhodnut. Už mi tekla z pusy krev. Kašlal jsem, nemohl jsem se udržet na posteli, zmítal mnou kašel a plival jsem krev. Odmítal jsem i pít vodu. Přišly nějaké dobrovolné pracovníce z církve. Jedna silná žena mě držela. Vzala lžičku s vodou a strčila mi ji do úst. Dali mi na hrudník obklad z kukuřičné mouky. Nemohl jsem s tím nic dělat. Byl jsem úplně zesláblý. Pak odešly a přišel za mnou Bůh. Měl mapu a ukazoval mi, jak jsem šel vzhůru.

Zvedl mapu, pak ji dal dolů a řekl: „Vrať se.“

Amen. Halelujah! Chvála Pánu!

Chtěl bych, abyste si nesmazatelně vryli tato Písma, chci, abyste si našli 19. kapitulu Numeri:

„Toto jest ustanovení zákona, kteréž přikázal Hospodin, řka: Mluv k synům Izraelským, ať vezmouce, přivedou k tobě jalovici červenou bez vady, na níž by nebylo poskvrny a na kterouž by ještě jho nebylo kladeno. A dáte ji Eleazarovi knězi, kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před sebou. A vezma Eleazar kněz krve její na prst svůj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát.“ (Num 14:2–4)

Dobrá. Chvála Pánu! Nebudeme to číst celé, ale převyprávím vám ten příběh. Vzali tu červenou jalovici a spálili ji, spálili ji na prach, úplně celou. Pak sebrali popel a smíchali ho s vodou a umyli tím chrám, vyčistili tím stánek. Co to má znamenat? Mějte na paměti, že jde o jalovici. Nemohl to být sám Ježíš. Bůh mluví o církvi posledního dne. O konečném vyčištění chrámu, že církev bude spálena ohněm. Ano. Projde smrtí a bude použita ke konečnému vyčištění Božího chrámu. Musím vám připomenout, že někteří z lidí, kteří patří Bohu, dnešního dne ještě sedí v barech. Pijí tam a hýří. Jsou v Las Vegas. Právě teď pracují v pekle. A je také přivedu, říká Pán. (Jan 17:20) Ano. Tak to je jeden oddíl, který jsem chtěl, abyste viděli.

Najděme si poslední oddíl. Najděme si Zjevení 14. Není dobrého kázání, aniž by končilo ve Zjevení. Řekněte mi, co to znamená, protože někteří nevěří Slovu. Ale Bůh vám požehnej. Bůh vám všem požehnej. Bože, pomoz nám porozumět Božímu slovu. „*Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.*“

„*Majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.*“ Řečtina praví: ... Jeho jméno, jméno Jeho Otce a Jeho jméno.

To nám říká, že nyní mají ve svých myslích zapsán Boží charakter. Amen. Teď přijímáte Boží znamení – teď už nemůžete dostat znamení šelmy, už nemůžete být šelmou. Amen. Řekl sto čtyřicet čtyři tisíc. Chci vám ukázat, co to znamená.

„*Sto čtyřicet a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho*“ a Jeho jméno. Když mluvíme o jménu Otce, mluvíme o Božím charakteru a charakteru Krista, který máme napsaný „*na čelích svých*“.

144 000

144 = 12 x 12

12 = dokončení

x 12 = dokončené tělo

144 = šířka zdi nového Jeruzaléma

0 = símě = Kristus

000 = plnost Krista

Sión = sedmé písmeno hebrejské abecedy

7 = dokonalost

Společenství Sióna = dokonalý člověk

144 000 = dokončený člověk v dokončeném Těle v plnosti Krista s charakterem Boha a Otce na čele a v mysli a plností Krista v něm.

Dokončený člověk, dokončené Tělo, takže jedna dvanáctka je dokončený člověk a druhá dvanáctka dokončené Tělo, a když 12 vynásobíte 12, dostanete 144. Písmo říká, že 144 loket byla šířka zdi Nového Jeruzaléma. A pokud rozumíte celé té věci, pochopíte, jak je to pravdivé. Nula znamená símě, a to znamená Krista. Když se něco v Písmu opakuje

třikrát, je to plnost. Nula, nula, nula znamená plnost Krista. Takže co tu vidíme?

Ježíš Kristus, Beránek, stál na hoře Sión. Hebrejské písmeno „š“, zajin, hebrejské „z“ je sedmé v pořadí. Má hodnotu sedm a znamená dokonalost. Takže společenství Siónu je „dokonalý člověk“. Bůh toto slovo (Sión) používá, aby ukázal svého silného, dokonalého člověka. A tak David vytvořil město Sión skrze Boží zjevení.

Tady čteme: Ježíš Kristus, Beránek. V Písmu je Ježíš označován různými způsoby. Například na jednom místě se o něm píše jako o Lvu z Judy. Dobrá, ale tady se o něm mluví jako o Beránku. A co to tedy znamená? Že je schopen zemřít jako oběť za naše hříchy. Je to tak? Takže Ježíš Kristus, Beránek, stojí na hoře Sión. Stojí na dokonalosti a všimněte si – není tam sám. Je tam s Ním mnohem více takových jako On. Společenství Siónu tam stojí s Ním. Dokončený člověk, dokončené Tělo v přirozenosti a plnosti Krista s charakterem Boha a Otce na svém čele a Kristem v sobě. Takový je význam 144 000.

Kdyby vám tedy někdo říkal, že 144 000 je přirozené číslo a že se jedná o Židy nebo něco podobného, budete vědět, že je neinformovaný. Protože tato informace přišla od Boha. Bůh mě učinil studentem a seděl se mnou sedm měsíců a vyučoval mě. V žádném případě nepřichází v úvahu, abych věřil něčemu jinému, než mi On řekne. Amen. Jsem pro církev výzvou – protože se může stát a stává se, že svými ústy řeknu něco, co by církev neměla dovolit. Rozumíte, proč Bůh stvořil Tělo?

Pokud říkám něco, čemu nerozumíte, čemu nevěříte, běžte se Boha zeptat! Jen se Boha zeptejte! Znam mnohé lidi, kteří to udělali, a Bůh jim to potvrdil.“

Pak víte, že mluvím pravdu. Pokud byste dostali od Boha slovo, které by říkalo, že to, co říkám, není pravda, pak bych se s tím musel vrátit k Bohu a říct: „Můj Bože, bratr říká, že jsi mu řekl, že tohle není pravda.“ A pokud bych byl podvedený, byl bych napraven. Církev nemá být podvedena, církev má slyšet z Boha. Amen!

To je těch 144 000. Písmo jde dál a popisuje, o koho se jedná. Podívejme se do 4. verše: „*Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.*“ (Zj 14)

„*Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni...*“ Zde se nemluví o přirozených ženách. Mluví se o ženách, které dostaly Samsona, o ženách, o církvích, o falešných církvích, které chytají lidi a ničí je. My takový systém opouštíme, všechnu tu faleš, kterou církev nasákla. Bůh

nás z toho vyvádí ven. Proto říká, že lidé, kteří pracují s jalovicí, se musejí umýt v čisté vodě, protože tam venku se znečistili a nemohou se vrátit do stánku, dokud se neočistí. Musejí čekat až do večera, než budou čisti. (Num 19:7–10) Rozumíte tomu? Církev nebude opravdu dokonalá a očištěná až do večera – do toho večera, v němž se nacházíme. Žijeme na sklonku času a Bůh všemohoucí čistí svou církev. Poslední očištění bude to, že položíte svůj život před Boha, a tím bude dílo dokonáno.

„Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi. A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.“ (Zj 14:4–5) Tak, a je možné na takovém místě udělat chybu? Poté, co nám Bůh tak detailně vysvětlil, kdo budou ti lidé kolem, kdo budete vy, když se přičiníte, abyste byli součástí tohoto společenství? Rozumíte tomu, co říkám? Chvála Pánu!

Toto společenství lidí je vykoupeno. Chci, abyste rozuměli, co se myslí vykoupením. Ježíš Kristus zemřel a vykoupil moji duši z pekla. Vytrhl mě ze smrti a dal mi život. Ale je ve mně část, která není vykoupena – věděli jste to? Aha? Určitá vaše část je pořád ve smrti. Nevykoupená! Otočte si do Římanům 8, protože jsem se rozhodl, že vám předložím všechny verše. Nebudu předpokládat, že všechno znáte. Víte, proto jsem řekl, že Pavel byl úžasným Božím darem církvi, protože se pustil do některých věcí, do nichž se žádný jiný apoštol nepustil, ani jim žádný jiný z apoštolů nerozuměl.

„Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad, a netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho.“ (Řím 8:22–23)

Prvotiny, rozumíte? Vzpomeňte si, že jsme před chvílkou četli o prvotinách, a mluvil o nich anděl. Anděl promlouval k Janovi ve vizi, která mluvila o prvotinách. Amen? A tady píše o prvotinách Pavel.

„A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho.“ Ten kousek prachu, který vám patří a kterému říkáte tělo, to je opona, která vás dělí od dokonalosti. Amen. A nemůžete sami sebe zabít, abyste dokonalosti dosáhli. To by s vámi byl konec, protože poslední váš skutek, který jste udělali, by byl hřích. Když někdo zničí tělo, zničí chrám živého Boha. A Bůh říká: *„Jestližeť kdo chrámu Božího poskvrňuje (ničí), tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“* (1Kor 3:17)

Doufám, že jste to správně pochopili. Říká se zde: „*zvolení synů Božích očekávajíce, a tak vykoupení těla našeho. Nebo nadějí spasení jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč by se toho nadál?*“ (Řím.8:24) Když tedy mluvíme o tom, že jsme spaseni, „*nadějí spasení jsme*“. Chvála Bohu! Blížíme se dni, kdy budeme spaseni v plnosti. Ale nyní máte ten váš kousek prachu země, který vás táhne dolů, pryč od toho, kým vás chce Bůh mít. Amen.

Bůh řekl: „... *a nemilovali duší svých až do smrti.*“ (Zj 12:11) Amen. Chvála Bohu. „*Nemilovali duší svých až do smrti.*“ Halelujah! Halelujah! Vy musíte být oběť! Halelujah! Vy musíte být oběť!

Když začnete pokládat svou oběť na podnos, obětujte svou duši! Nezapomeňte, že oběť, kterou kněz pokládal, nebylo jen kadidlo, ale že obětoval svoji duši. To je to, co z vás činí kněze. Halelujah! Chvála Pánu. Určitě už jste unavení, ale díky Bohu za to. Chvála Pánu! Amen.

Musíme si pořídit kazety a poslechnout si to znovu a znovu, dokud se to do nás nedostane a nestane se to tělem. Halelujah!

Chvála Bohu. Amen.